

ת"פ (תל אביב) 14835-11-23 - : מדינת ישראל נ' : משה-שי סעדיה

ת"פ (תל-אביב-יפו) 14835-11-23 - : מדינת ישראל נ' : משה-שי סעדיהשלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 14835-11-23

: מדינת ישראל

נגד

: משה-שי סעדיה

ע"י ב"כ עו"ד תמר נבו

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו -יפו

[20.02.2025]

לפני כבוד השופט, סגן הנשיאה רועי פרי

הכרעת דין

כתב האישום

1. הנאשם עומד לדין במסגרת כתב האישום, בעבירה של הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: החוק); תקיפה - עבירה לפי סעיף 379 לחוק; התעללות בבעל חיים - עבירה לפי סעיף 2 ביחד עם סעיף 17(א)(1) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד - 1994 ואיומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

2. למקרא עובדות כתב האישום עולה כי במועד הרלוונטי שימש המתלונן כמאבטח בבית האבות "משען" בגבעתיים. בתאריך 18.02.2023, בשעה 19:23, הגיע הנאשם ביחד עם כלב השייך לאמו לבית האבות והסיג גבול למקום, בכך שפתח את דלת הזכוכית של בית האבות שהייתה סגורה באמצעות ידיו ונכנס למקום בכדי לעבור עבירה. בנסיבות אלה המתלונן הבחין בנאשם דרך מצלמות האבטחה ועל כן סרק את המקום, עד אשר הבחין בנאשם יוצא מהמעלית בקומת היציאה, תפס את הנאשם בדש מעילו ושאל אותו לפשר מעשיו במקום. בתגובה ניסה הנאשם להכות את המתלונן באמצעות ידו השמאלית, או אז תקף הנאשם את המתלונן, בכך שהטיח בו את הכלב אותו אחז בידו הימנית, בפניו ובגופו של המתלונן ונמלט לעבר דלת היציאה, פתח אותה באמצעות ידיו ואיים על המתלונן: "תיזהר, אני אדקור אותך", בכוונה להקניטו או להפחידו. בהמשך שב הנאשם למקום בעודו אוחז באבן, רץ עמה לעבר המתלונן וניסה לתקוף את המתלונן באמצעות האבן.

גדרי הכפירה

3. בישיבת יום 19.11.2024 כפרה ההגנה במיוחס לנאשם עלי כתב האישום, תוך שטענה כי הנאשם אכן הגיע לבית האבות יחד עם הכלב ופתח את דלת הזכוכית, אך מכחיש שהסיג גבול למקום ושנכנס כדי לעבור עבירה. נטען שהנאשם נכנס למקום כדי להוציא את הכלב "שנכנס בטעות לבית האבות" - ע' 6, ש' 13. הנאשם אישר כי המתלונן תפסו בדש מעילו והכחיש כי תקף את המתלונן וכי איים עליו. הנאשם טען כי המתלונן הוא אשר איים עליו וניסה לתקוף אותו ואילו הנאשם אך הדף את המתלונן. פרשת התביעה
4. מטעם התביעה העידו המתלונן וקב"ט בית האבות. לתיק הוגשו סרטוני מצלמות האבטחה של בית האבות מליל האירוע (ת/1), הודעת הנאשם במשטרה (ת/2) ודוחות השוטרים שטיפלו באירוע (ת/3, ת/4).
5. מר אפרים בנימינוב (להלן: המתלונן), העיד כי שימש במוצאי השבת, בתאריך 18.02.2023 כמוקדן בבית האבות, שם הינו עובד מזה כ- 10 שנים. ציין כי צפה במסכי האבטחה ולפתע הבחין בנאשם מנסה לפתוח את הדלתות (אציין, כי מצפיה בסרטוני האבטחה שסומנו ת/1, עולה כי מדובר בדלתות זכוכית, שנפתחות לצדדים, ר.פ). בנסיבות אלה ניסה המתלונן לבצע נעילה של הדלתות, אך הנאשם הצליח לפתוח את הדלתות ולהיכנס פנימה לבית האבות וניגש ישר למעליות. הנאשם ניסה להיכנס לאחת המעליות ולאור ריבוי אנשים, פנה למעלית השנייה ומשם נעלם. המתלונן ציין כי ביצע נעילה של הדלתות. לאחר כשעה וחצי קיבל טלפון ממטפלת של דייר, המתגוררת בקומה הראשונה, אשר סיפרה כי הבחינה במישהו שמסתובב עם כלב על הידיים, מחפש ומחטט ומנסה לחפש במנורות שתלויות על הקיר דבר מה. המתלונן ציין כי עלה לקומה הראשונה, אך הנאשם כבר לא היה שם, שוחח עם המטפלת וזו הסבירה כי "יש פה מישהו מוזר שמסתובב" - ע' 16, ש' 36. משכך, ירד לקומת הקרקע והתקשר לקב"ט ובזמן ששוחח עמו הבחין בצג המעלית כי מישהו יורד מהקומה העשירית, כאשר דלתות בית האבות היו נעולות.

או אז הבחין המתלונן בנאשם יוצא עם הכלב, עם כובע גרב - "וישר הבנתי שזה הוא" - ע' 17, ש' 4.
המתלונן ציין כי אינו יודע אם הצליח להגיד דבר מה לנאשם, אך תפס אותו מהצווארון ושאל אותו: "למה אתה
מסתובב בקומות" - ע' 17, ש' 6.

"באותו רגע הבן אדם נכנס לאטרף, שלח לעברי שני אגרופים. היה לו כלב ביד שהיה נראה כאילו הוא מרביץ לי עם
הכלב כמו שרואים בסרטון. הכלב נפל, נפצע, לא יודע מה. אחרי שעשה את זה רץ לכיוון הדלת אחרי שהוא ניסה
לתקוף אותי, רץ לכיוון הדלת בצעקה 'תיזהר אני אדקור אותך'. אני הייתי בטוח שהדלתות נעולות, שהוא לא יוכל
לצאת, אמרתי אני מתקשר למשטרה ... פתאום אני רואה אותו, הוא כן מצליח לפתוח את הדלת ויוצא החוצה ורץ
לכיוון הגינה. רצתי אחריו, הכלב כמובן גם יצא החוצה והבן אדם רץ לכיוון המדשאה שם, עלה למעלה. הוא כבר ברח
ממני ואז אני רואה את הכלב לידי. תפסתי את הכלב, הרמתי אותו ליד, אני יודע שלכלב יש צ'יפ, שבב" - ע' 17, ש' 6
- 15.

בהמשך מציין המתלונן כי עמד עם הכלב ליד הכניסה, או אז הנאשם צעק לעברו מרחוק כי יעזוב את הכלב, הנאשם
תפס אבן והחל לרוץ לכיוונו, הנאשם נפל על הרצפה שהיתה ישרה, כנראה החליק, נפל, קם והרים את האבן והמשיך
לנסות להכות את המתלונן.

"... לא היה ברור אם הוא מנסה לזרוק עלי או שהוא מנסה להרביץ לי עם האבן, אבל מה שכן הוא בא לתקוף אותי"
- ע' 17, ש' 22-23.

בהמשך מציין המתלונן כי הניח את הכלב על הרצפה והחל להתעמת עם הנאשם, הנאשם ברח אך חזר פעם נוספת
והוא ניסה לפתוח את הדלתות - "אחר כך חזר עוד הפעם, כבר התחלתי לסגור את הדלתות כדי שהוא לא יכנס, הוא
עם האבן. הוא מנסה לפתוח, לא נותן לי לסגור את הדלתות עד הסוף. מנסה להכות לי על האצבעות כשאני תופס
את הדלת, מנסה לסגור. בסופו של דבר הוא החליט לוותר ולברוח" - ע' 17, ש' 26-29.
במהלך החקירה הראשית הקרינה התובעת את סרטוני מצלמות האבטחה (1/ת) והמתלונן הסביר את המתרחש,
כאשר הנאשם צפה אף הוא בסרטונים לבקשת הסנגורית.

המתלונן ציין כי הנאשם השליך את הכלב לכיוונו.

הנאשם הטיח במתלונן כי הוא תפס אותו מהגרן והמתלונן השיב: "לא, בצווארון" - ע' 18, ש' 12-13.

בחקירתו הנגדית ציין המתלונן כי לא הבחין היכן הנאשם הסתובב, וטען כי הוא נעלם בתוך הבניין.

טען כי לא הפעיל כוח ואך תפס את הנאשם בצווארון המעיל על-מנת שלא יברח מהמקום (הדגים תפיסה בצווארון -
ע' 20, ש' 15).

כשנשאל על-ידי הסנגורית האם ניתן היה לשאול את הנאשם מי אתה, מבלי לתפוס בו בצווארון, השיב בחיוב, עם זאת
הסביר כי הנאשם "התפרץ לבניין שלי שאני שומר עליו" -

ע' 20, ש' 24.

המתלון ציין כי קיבל תלונה שמישהו משוטט ומסתובב ואיך שניסה לדבר עמו "הוא שלח לעברי אגרופים" - ע' 20, ש' 32.

המתלון עמד על כך כי הנאשם פתח את הדלת בכוח.

כשנשאל על-ידי הסנגורית כיצד הבין שהנאשם אינו תמים, השיב כי הנאשם התפרץ למקום וזו לא הפעם הראשונה שהוא נכנס למקום - ע' 21, ש' 13-14.

הסנגורית הטיחה במתלון כי הנאשם הסתובב במשך שעה ולא עשה דבר, הסתובב עם הכלב על היד והדבר הראשון שעשה המתלון הוא לתפוס אותו בחוזקה בצווארון, על כך השיב המתלון: "שאלתי אותו בו זמנית בזמן שתפסתי אותו בצווארון" - ע' 22, ש' 12.

6. מר עידן איצקוביץ', קב"ט בית האבות, העיד כי קיבל במוצאי השבת, בתאריך 18.02.2023, שיחת טלפון מהמתלון, שסיפר לו כי נכנס אדם בכוח לבית האבות וכרגע הוא מנסה לאתר אותו. המדובר בדלתות חשמליות. העד ציין כי שמע במהלך שיחת הטלפון עם המתלון, כי איתר את אותו אדם "שואל אותו מה הוא עושה שם והאדם השני מתחיל לקלל אותו. אני שומע קולות של מאבק, אני צועק לו בטלפון אפי, אפי, אפי, הוא לא עונה לי. אני מתקשר למוקד, שם היה שומר נוסף..." - ע' 12, החל משורה 27.

העד ציין כי הגיע לאחר מכן לבית האבות ופגש במתלון, בשוטרים ובכלב הקטן.

סרטוני האבטחה הורדו מה-DVR של בית האבות ונמסרו למשטרה - ת/1.

בחקירתו הנגדית הטיחה בו הסנגורית כי לא נכח בתחילת האירוע וכי אינו יודע מה דובר בין הנאשם למתלון, אך העד השיב כי הוא יודע מה שמע בטלפון, שכן היה בשיחת טלפון עם המתלון.

7. דוח פעולה, רס"מ גיא פרץ (ת/3) הוגש בהסכמה - בהתאם לדוח, המשטרה קיבלה דיווח על התפרצות לבית האבות.

נטען כי אדם הסתובב בלובי בית האבות עם כלב וכאשר המאבטח העיר לו, התפתח דין ודברים שגלש לתקיפה והשלכת הכלב לכיוון פניו של המאבטח.

השוטר הזמין פקח עירוני אשר זיהה את הכלב בתחנה לפי השבב, הוברר כי הכלב שייך לאמו של הנאשם. בעלת הכלב הוזמנה למשטרה ולקחה את הכלב.

דוח פעולה נוסף מיום האירוע, סייר יהודה מאיר אמיגא - הוגש בהסכמה (ת/4).
צוינו בדוח דברים דומים למתואר בת/3.

8. סרטוני מצלמות האבטחה מבית האבות (ת/1) -

בסרטון הראשון (השני בקבצי הדיסק) מהשעה 19:23 של יום האירוע - הנאשם נראה מחוץ לבית האבות, עומד לפני דלתות הזכוכית החשמליות כאשר על ראשו כובע גרב, מסיכה שחורה על פיו וכלב לבן קטן מוחזק בידיו. הדלתות סגורות, הנאשם פותח באמצעות שתי ידיו את הדלתות לצדדים (ניכר שהשקיע כוח לצורך פתיחת הדלתות, ר.פ) ולאחר שהצליח לפתוח פתח צר, נכנס דרכו לרחבת הכניסה של בית האבות וניגש למעליות. עומד לפני מעלית אחת ולאחר מכן פונה לשנייה.

בסרטון השני (הראשון בקבצי הדיסק) מהשעה 21:20 של יום האירוע - נראה המתלונן כשהוא מחזיק את הטלפון בצמוד לאוזנו הימנית, ממתין לפני המעליות בקומת הכניסה.

לאחר שהנאשם יוצא מהמעלית, הוא תופס את הנאשם בצווארון מעילו, או אז הנאשם מנסה להכות במתלונן באמצעות ידו השמאלית ובאמצעות ידו הימנית, משליך את הכלב בחוזקה בפניו של המתלונן והכלב נופל על הרצפה, או אז הנאשם פונה לדלתות הזכוכית הסגורות ופותח אותן לצדדים, באמצעות ידיו ובורח מהמקום, כאשר המתלונן יוצא אחר הנאשם והכלב יוצא החוצה.

בשעה 21:21.32 נראה המתלונן כשהוא לוקח את הכלב לידי, מחוץ לבית האבות ונכנס עמו לתוך קומת הכניסה, או אז נראה הנאשם אוחז דבר מה בידו הימנית, נכנס לתוך בית האבות ומכה באמצעות ידו במתלונן, כאשר מתפתח מאבק בין השניים והמתלונן מצליח להרחיק את הנאשם מבית האבות ומנסה לסגור את הדלתות. הנאשם חוזר לבית האבות, מנסה לפתוח את הדלתות תוך מאבק עם המתלונן, ולאחר מכן בורח מהמקום והמתלונן סוגר את הדלתות.

בסרטון השלישי (השלישי בקבצי הדיסק) מהשעה 21:21.10 של יום האירוע - תיאור האירוע מחוץ לבית האבות. בתחילת הסרטון נראה הנאשם בורח מהמקום, כאשר הכלב בורח לכיוון אחר והמתלונן רודף אחרי הנאשם.

בהמשך נראה המתלונן מגיע אל הכלב ומרים אותו לידי.

הנאשם נראה כמי שמגיע בריצה בחזרה אל המקום, מועד ומפיל את האבן שהחזיק בידו הימנית, קם ואוחז באבן ונכנס לתוך בית האבות.

בהמשך רואים את הנאשם יוצא מבית האבות כשבידו האבן ומנסה להיכנס שוב ואז בורח מהמקום.

פרשת ההגנה

9. בהודעתו של הנאשם במשטרה (ת/2) - מציין הנאשם כי הגיע לבית האבות במטרה למצוא מטפלת לאביו. לחץ על הפעמון וראה שהדלת נפתחת לאט "עזרתי לה להיפתח ונכנסתי" -

ש' 10. "ראיתי שהיא נפתחת קצת לאט אז פתחתי אותה עם הידיים עזרתי לה" - ש' 12. כשנשאל מדוע עלה לקומה הראשונה ומה רצה מהמנורות שבמקום, השיב כי הבחין במנורה מהבהבת "רציתי לראות מה יש לה". בקומה זו חיפש מטפלות ומשלא מצא ירד למטה. החוקר הטיח בנאשם כי אולי חיפש מפתחות במנורות, והנאשם השיב כי חיפש מטפלת.

לא ראה מישהו בקומה הראשונה ועל כן עלה לקומה לפי מה שנלחץ "לחצתי 10", ומשלא מצא ירד למטה "אחרי זה הגיע הקב"ט תפס אותי בז'קט" - ש' 22.

"...הוא לא דיבר איתי, נסיתי להשתחרר ממנו והכלב אצלי ביד, הכלב נפל, רציתי לברוח ממנו הוא אמר לי אני יירה בך, רציתי ללכת לדרכי והכלב נשאר שם, הכלב של אמא שלי, היא הלכה לחפש אותו והמשטרה התקשרו אליה אמרו שהכלב שלה והיא באה לקחת אותו" - ש' 24.

הנאשם הכחיש כי איים על המתלונן.

כשנשאל מדוע חבש כובע ומסכת קורונה, השיב כי כובע זה אופנתי ומסכה של קורונה כי חלה בקורונה בעבר. החוקר הציג בפני הנאשם את סרטוני האבטחה והטיח בו כי הנאשם נראה מרביץ למתלונן באמצעות הכלב - אתה זורק עליו את הכלב - והנאשם השיב: "באתי להשתחרר ממנו והכלב עף, חס וחלילה שאזרוק את הכלב, הוא הכל בשביל אמא שלי" - ש' 34. הנאשם הכחיש כי זרק אבנים על המתלונן, "רק הרמתי את האבן שיעזוב אותי" - ש' 36. 10. הנאשם העיד להגנתו, ציין שהגיע לבית האבות לחפש לאביו מטפלת, שכן הוא לא רואה טוב, לחץ על הפעמון, שמע רשרוש כאלו מנסים לפתוח לו את הדלת, ניסה לפתוח את הדלת ונכנס למקום. ציין כי מתגורר בסמוך, ומחוץ לבית האבות זו הגינה השכונתית. כשיצא מהמעלית "תפס אותי אדם שלא הזדהה, אני הרגשתי שאני נחנק הוא תפס אותי בגרון ומהבהלה ממש נבהלתי אז פשוט השתוללתי..." - ע' 27, ש' 1-6.

מציין כי היה במקום לא מעט זמן, איש לא דיבר איתו. הכחיש כי תקף או איים על המתלונן ולא התכוון לפגוע בכלב "חס וחלילה זה הכלב שלי אני אוהב אותו, למה שאני אפגע בו. מהסיטואציה הכלב באמת קפץ לי מהיד, הוא גם נבהל מכל הסיטואציה והכלב פשוט הגיע אליו כן, אבל לא נסיתי לפגוע בכלב חס וחלילה, זה כלב שלי. זה כלב מאוד יקר" - ע' 27, ש' 24-27.

הנאשם טען כי המתלונן תפס אותו בגרון.

מציין כי ברח מהמקום כי המתלונן אמר לו שירה בו "הוא אמר לי אני אירה בך ופחדתי ברחתי" - ע' 27, ש' 31-32.

אשר כי חזר למקום כי המתלונן לקח את הכלב "ביקשתי ממנו שיחזיר לי אותו, ופשוט כן הרמתי אבן אבל לא פגעת בו ולא כלום. פשוט אמרתי לו תביא לי את הכלב..." - ע' 27, ש' 34-35.

בסוף חקירתו הראשית ציין הנאשם כי: "...ואותו מספר 2 שבא להעיד...תפס אותי אמר לי אני משטרה תבוא אליי, באתי אליו עברתי פשוט חלפתי על המקום כי זה מקום הבניין שלי זה בקרבת מקום...עברתי הוא תפס אותי אמר לי תשמע אני שוטר בוא איתי לקח אותי מאחורי הבניין נתן לי מכות ובמקביל התקשר לבחור הזה מספר 1...שניהם נתנו לי מכות רצח, עברה שכנה הזמינה משטרה, משטרה באה ראו שאין על מה, אני כאלו לא עשיתי שום בעיה...הגשתי תלונה במשטרה ואני אשמח שאם העו"ד שלי תיקח את התלונה הזאת ותראה שאותם הבחורים האלה המסוכנים האלה הרביצו לי" - ע' 28, ש' 6-23.

בחקירתו הנגדית הטיחה התובעת בנאשם כי במענה לכתב האישום ציין כי נכנס לבית האבות להוציא את הכלב שנכנס לשם בטעות.

הנאשם הכחיש וטען שהגיע לבית האבות כדי לחפש מטפלת לאביו.

"חזרתי לקחת את הכלב מהבן אדם ולכן חזרתי שוב. אבל לא, המטרה שלי הייתה לחפש מטפלת לאבא שלי, לא יותר" - ע' 30, ש' 1-2.

הנאשם הכחיש כי נגע במנורות, אמרתי שראיתי שמנורה מהבהבת אולי כן יכול להיות.

כשנשאל אם הגיע לחפש מטפלת מדוע הגיע עם כובע גרב ומסכה, ציין כי היתה לו קורונה באותה תקופה.

התובעת הציגה בפני הנאשם את מצלמות האבטחה והנאשם טען כי רואים שהוא לוחץ על הפעמון. התובעת הטיחה בו שאכן רואים שלחץ אבל לא פתחו לו את הדלתות, רואים שאתה פותח - "לא, שמעתי את הרעש ופשוט עזרתי לדלת להיפתח, אני לא נסיתי" - ע' 31, ש' 10.

הנאשם טען כי המתלונן תפס אותו בגרון. התובעת הטיחה בנאשם כי גם בהודעתו במשטרה (ת/2) ציין הנאשם כי המתלונן תפס אותו בז'קט.

הנאשם השיב כי הוא נחנק והמתלונן תפס אותו בגרון - ע' 32, ש' 30-34.

הנאשם השיב כי לא יודע מה השוטר רשם.

התובעת הטיחה בנאשם כי בעדותו בבית המשפט נשמעת לראשונה גרסתו כי המתלונן תפס אותו בגרון ונחנק אותו, לא סיפר על כך בהודעתו במשטרה (ת/2) ולא במענה לכתב האישום - "לא פעם ראשונה, לא פעם ראשונה אני גם אמרתי את זה שהיו פה העדים אני אמרתי תפס אותי בגרון, היינו אחד ליד השני" - ע' 33, ש' 24-25.

התובעת הטיחה בנאשם כי בניגוד לגרסתו שהכלב נפל לו מהידיים רואים בסרטון כיצד הוא מטיח את הכלב, הנאשם משיב שהמתלונן תפס אותו בגרון, "אני השתוללתי".

"...אני לא זרקתי, הכלב פשוט נפל. לא זרקתי" - ע' 34, ש' 11-12.

הנאשם טען כי ברח מהמקום כי המתלונן אמר לו שירה בו "הוא יכול לירות גם בכלב".

עזבתי הכל וברחתי "..."יש עוד עובדה שאני אומר לך שלאחר כמה חודשים הוא תפס אותי וקרע אותי במכות..." - ע' 34, ש' 25-26.

שנשאל מדוע לא אמר את זה למשטרה משיב הנאשם כי אמר את זה למשטרה. התובעת הטיחה בנאשם כי הדברים לא עלו במענה הנאשם לכתב האישום והמתלונן אפילו לא נחקר על כך.

"...אני מסתכלת בגיליון תלונות שלך. אני לא רואה דבר כזה" - ע' 35, ש' 4.

הנאשם: "אין דבר כזה, אין חיה כזו. את תלכי למשטרה ואת תראי. יש תלונה" - ע' 35, ש' 9.
התובעת הטיחה בנאשם כי השליך אבן על המתלונן והנאשם השיב כי השליך אבן על הארץ לא לעבר המתלונן.
"לאחר מכן שראיתי שהוא כבר הוא לא, לא משחרר לי את הכלב שמתני את האבן על הרצפה, לא יודע זרקתי, שמתני, הנחתי והלכתי לדרכי" - ע' 37, ש' 4-6.
התובעת הטיחה בנאשם כי כל האירוע מתועד ולא רואים בסרטון שהמתלונן חנק אותו, הנאשם השיב כי המתלונן עשה לו "חור בגרון, חור עם הבוהן" - ע' 37, ש' 28.
סיכומי הצדדים
11. התביעה ביקשה להרשיע את הנאשם על סמך עדות המתלונן וקב"ט בית האבות כמו גם 3 סרטוני מצלמות האבטחה (ת/1) לצד דוחות השוטרים ואל מול כל אלה שקרי הנאשם.
המתלונן תיאר את אשר אירע בדיוק כפי שהאירוע מתועד בסרטוני מצלמות האבטחה, ללא הגזמה או הפרזה. מנגד הנאשם מסר גרסאות סותרות במעבר בין הודעתו במשטרה, למענה לכתב האישום ועדותו בבית המשפט, במספר סוגיות: סוגיית הכניסה לבית האבות ומטרתה, גרסתו הנוספת כי נחנק עקב תפיסתו ע"י המתלונן בגרונו, כגרסה כבושה, טענותיו כלפי המתלוננים שלא בא זכרם ואלה אף לא נחקרו על כך, כל שכן שאין במערכת תלונה על כך. תשובותיו של הנאשם שאין מתיישבות עם הסרטונים.
12. ההגנה טענה כי לא התקיימו יסודות העבירה של הסגת גבול פלילית, שכן התביעה לא הוכיחה כי הנאשם נכנס לנכס כדי להפחיד את מחזיק הנכס או להעליב אותו או להקניט אותו או לעבור עבירה. הסנגורית טענה כי אין בעובדה שהנאשם חבש לראשו כובע גרב ועטה מסכת קורונה כדי לבסס הרשעה בעבירה זו.
בכל הזמן שהנאשם שהה בבית האבות, אכן המאבטחים חיפשו אותו אבל בשום שלב לא פנו אליו ואמרו לו לצאת מהמקום. אשר לעבירה של התעללות בחיה הפנתה הסנגורית לרע"א 1684/96 עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ, פ"ד נא(3) 832. הסנגורית טענה כי לא די שתתקיים איזו שהיא תקיפה, אלא כדי לקבוע עינוי אכזריות או התעללות, צריך כאב, סבל לאו דווקא בדרגה גבוהה אלא בניסיון לפגוע בחיה ורצון לגרום לה לסבל. לנאשם לא היתה כל כוונה או רצון להתעלל בכלב שלו, הוא חזר לקחת אותו.
לגבי עבירת התקיפה נטען כי אין מחלוקת שהמגע הראשוני בין הנאשם למתלונן נגרם ע"י המתלונן. "שוב אנחנו צריכים לזכור שמנקודת המבט של המאבטחים, במקרה הזה יש אדם זר בבית אבות, הם דואגים, הם מחפשים אותו, הם חוששים. יכול להיות שיש מצב בטחוני, את דאגתם אני מבינה. מצד שני הנאשם הוא לא שותף לדאגה הזאת כי הוא לא ראה את זה. איש לא פנה אליו. לא באו וביקשו ממנו לצאת" - ע' 40, ש' 5-9.
הסנגורית טענה כי ברגע שיצא הנאשם מהמעלית התנפלו עליו והוא נלחץ ואכן דחף את אותו מאבטח וברח מהמקום. לגבי האיומים הנאשם מכחיש את האיומים. הסנגורית ביקשה לזכות את הנאשם מהמיוחס לו.
דין והכרעה

13. לאחר ששמעתי ברוב קשב עדויות עדי התביעה, עדות הנאשם בבית המשפט, תוך שעיינתי בהודעתו במשטרה (ת/2) והמענה מטעמו לכתב האישום, צפיתי שוב ושוב בסרטוני מצלמות האבטחה מבית האבות (ת/1), עיינתי בדוחות השוטרים (ת/3, ת/4) ובחנתי טיעוני הצדדים - מצאתי כי התביעה השכילה להוכיח את המיוחס לנאשם אליבא דכתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

14. עד התביעה המרכזי מטעם התביעה הוא המתלונן, מר בנימינוב, אשר הותיר בי רושם חיובי. העד משמש מזה כעשור כמוקדן בבית האבות, תיאר את אשר אירע באירוע כאשר עדותו נתמכת בסרטוני מצלמות האבטחה (ת/1) ומקבלת משנה חיזוק בעדותו של קב"ט בית האבות, מר איצקוביץ, אשר קיבל דיווח טלפוני בזמן אמת מהמתלונן והתרשם מהמאבק שהתנהל בין הנאשם למתלונן, תוך כדי השיחה שערך עם המתלונן.

המדובר באירוע מתועד, הן אשר לנעשה בקומת הכניסה של בית האבות והן אשר לרחבה שמחוץ לבית האבות. העד לא ביקש להוסיף או להגזים מהאירוע, עדותו היתה עקבית וכאמור נתמכת בסרטוני מצלמות האבטחה. מניתוח העדות וסרטוני האבטחה עולה כי הנאשם הגיע במוצ"ש בערב לבית האבות, כשהוא חובש כובע גרב לראשו ועוטה מסכת קורונה על פיו, תוך שאחז כלב לבן קטן בידו. כאן המקום לציין כי המדובר בכלב קטן השייך לאמו של הנאשם (ראו מסמך סרוק בת/1 כלבת פומרניין בשם טוי).

הנאשם נראה לוחץ על דבר מה בצד הכניסה לבית האבות ופותח בעצמו את הדלתות, ניכר השקעת כוח לפתיחת הדלתות לצדדים, דלתות חשמליות שהיו סגורות. יש לזכור כי המדובר במוצ"ש בערב. הנאשם מצליח לפתוח את הדלתות לצדדים ודרך פתח צר נכנס לבית האבות ופונה למעליות. המתלונן מזהה את כניסת הנאשם לבית האבות ומנסה לאתרו במסכים. המאבטח מקבל דיווח מאחת המטפלות של דיירי בית האבות כי הנאשם בקומה הראשונה, מחפש ומחטט ומחפש דבר מה במנורות שעל הקיר.

כאן המקום לציין כי דברים אלה מקבלים חיזוק מדברי הנאשם עצמו בהודעתו במשטרה (ת/2), לפיהם הבחין במנורה מהבהבת "רציתי לראות מה יש לה".

הנאשם מסתובב בבית האבות כשעתיים (19:23 - 21:20 ראו סרטוני האבטחה ת/1). המתלונן דיווח על כך לקב"ט ותוך כדי השיחה עמו הבחין כי המעלית יורדת מקומה 10. המתלונן המתין מחוץ למעליות, הנאשם ששהה בקומה העשירית יורד באמצעות המעלית ויוצא בקומה הכניסה.

המתלונן תפס את הנאשם בצווארון מעילו וכדבריו שאל את הנאשם מדוע הוא מסתובב בקומות - ע' 17, ש' 6.

או-אז הנאשם ניסה לתקוף את המתלונן באמצעות ידו השמאלית ובאמצעות ידו הימנית שאחזה בכלב הקטן תקף את המתלונן בכך שהשליך לעברו בחוזקה את הכלב בפניו.

הטחת הכלב כאלו היה חפץ. מעוצמת ההטחה הכלב נפל על הרצפה והנאשם ברח מהמקום, בכך שפנה לדלתות הסגורות ושוב פתח אותן לצדדים. כאן המקום לציין שבסרטון רואים את המתלון נותר על מקומו ומדבר בטלפון, דהיינו לא שש אלי קרב, ורק כשהנאשם מצליח לפתוח את הדלתות הסגורות בידיו ויוצא מבית האבות, יוצא המתלון אחריו והכלב יוצא החוצה לכיוון אחר.

המתלון מרים את הכלב לידיו ונכנס עמו לבית האבות, או אז הנאשם חוזר בריצה, מועד ומפיל אבן שאחז בידו הימנית, קם ואוחז באבן ונכנס לבית האבות, הוא מכה במתלון ומתפתח בין השניים מאבק, המתלון מצליח להרחיק את הנאשם מהמקום ומנסה לסגור את הדלתות. הנאשם חוזר שוב ומנסה לפתוח את הדלתות ולאחר מכן בורח והמתלון סוגר את הדלתות.

15. אין שחר לגרסת הנאשם, אליבא דסרטוני האבטחה, לפיה נכנס לבית האבות כדי להוציא את הכלב "שנכנס בטעות לבית האבות" - ע' 6, ש' 13 - ראו כפירת ההגנה.

אין שחר לגרסת הנאשם כי המתלון תפס אותו בגרונו, חנק אותו ובגרסתו המאוחרת והכבושה שהמתלון עשה לו "חור בגרון, חור עם הבוהן" - ע' 37, ש' 28.

כל מה שרואים בסרטוני האבטחה הוא שהמתלון תופס את הנאשם בצווארון מעילו, הא ותו לא. המתלון מסביר כי לאחר הדיווח לקב"ט תפס בהמשך את הכלב בשל השבב, ואכן מדוחות השוטרים עולה כי הוזמן פקח עירוני שזיהה את הכלב עפ"י השבב וכך הגיעו לאמו של הנאשם, שהיא בעלת הכלב (ת/3). לא מצאתי לפקפק בגרסת המתלון גם אשר לאיומים שהופנו כלפיו מצד הנאשם: "...רץ לכיוון הדלת בצעקה תיזהר אני אדקור אותך" - ע' 17, ש' 6-15.

התנהלותו של הנאשם בהמשך עת יצא מבית האבות ושב עם אבן שאחז בידו מלמדת שהנאשם לא בחל באמצעים, הן לתקיפת המתלון והן לאיים עליו בחפץ פוגעני, דבר המחזק את האיום ששמע קודם לכן המתלון: "...לא היה ברור אם הוא מנסה לזרוק עלי או שהוא מנסה להרביץ לי עם האבן, אבל מה שכן הוא בא לתקוף אותי" - ע' 17, ש' 22-23.

16. גרסת הנאשם קשה לעיכול. גרסתו אינה מתיישבת עם סרטוני מצלמות האבטחה (ת/1), גרסתו מתפתחת, רוויה בסתירות בנקודות מהותיות ומשכך הנאשם לא הותר בי רשם חיובי.

גרסת הנאשם תמוהה, ביקש להגיע לבית האבות במוצ"ש בערב כדי לחפש מטפלת לאביו. ללא תאום, שהדלתות סגורות, תוך פתיחתן לצדדים, ניכר השקעת כוח, כשהוא נכנס למקום חבוש בכובע גרב עם מסכת קורונה לפיו וכלב קטן בידו. הנאשם שהה בבית האבות שעתיים (!!!) עלה וירד, הסתובב בין הקומות. כאשר המתלון מנסה לאתרו. המתלון אף קיבל תלונה אודות הנאשם מאחת המטפלות של הדיירים. מה היה יותר פשוט ונכון, לאחר שהמתלון תפס את הנאשם בצווארו ושאל למעשיו, להשיב - אני פה כדי לחפש מטפלת לאביו. חלף זאת הנאשם נהג באלימות. בפרץ אימפולסיבי הוא מנסה להכות את המתלון בידו השמאלית ומשלא הצליח הטיח את הכלב שאחז בידו הימנית בחוזקה בפניו של המתלון כשמעוצמת ההטחה הכלב נפל על הארץ, ובכך תקף את המתלון.

הנאשם טען בחקירתו במשטרה כי ביקש לחפש מטפלת לאביו, עם זאת במענה לכתב האישום נטען כי ביקש להכנס לבית האבות משום שהכלב נכנס לשם בטעות - ע' 6, ש' 13.
(דבר שנסתר ע"י סרטוני האבטחה).

הנאשם מציין בהודעתו במשטרה כי המתלון תפס אותו בז'קט, כך גם במענה לאישום (בדש מעילו) ואילו בעדותו בבית המשפט מעלה גרסה כבושה שהמתלון תפס אותו בגרון וגרם לחניקתו - ע' 27, ש' 24-27. בהמשך הגרסה מתפתחת במסגרת החקירה הנגדית והנאשם טען שהמתלון עשה לו חור בגרון עם הבוהן - ע' 37, ש' 28. דברים הנסתרים בעדותו של המתלון הנתמכת בסרטוני מצלמות האבטחה המלמדים על תפיסת הנאשם בצווארון מעילו. הנאשם מעלה גרסה כבושה לפיה עדי התביעה, המתלון והקב"ט, תפסוהו בהמשך והיכו אותו מאחורי בניין עד כי שכנה הזמינה משטרה והוא התלון על כך. עם זאת התובעת בהתאם לדבריה בפרוטוקול לא איתרה תלונה שכזו. ההגנה לא הגישה תלונה שכזו לתיק ואף לא חקרה ולו במשפט את עדי התביעה אודות גרסה כבושה זו של הנאשם. גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם הנראה בסרטוני מצלמות האבטחה גם באשר לשימוש באבן וגרסת הבהלה והפחד שחש הנאשם, כדבריו, עד כי נאלץ לברוח, בו בעת שחזר שוב ושוב לבית האבות והפעם עם אבן בידו וניסה לתקוף באמצעותה את המתלון.

אני דוחה מכל וכל את גרסת הנאשם לפיה בשל רצונו להשתחרר מאחיזת המתלון "הכלב עף" - ת/2, ש' 34, או בעדותו בבית המשפט - "מהסיטואציה הכלב באמת קפץ לי מהיד..." - ע' 27, ש' 24-27.

הכלב לא "עף" ולא "קפץ" אלא הוטח ע"י הנאשם בחוזקה בפניו של המתלון.

מהסרטונים עולה כי הנאשם הטיח בחוזקה את הכלב בפניו של המתלון, מגובה, ומעוצמת ההטחה הכלב נפל על הארץ. הנאשם התייחס לכלב כאלו היה חפץ, כאלו היה כלי תקיפה, ללא חיים או נשמה.

הנאשם מקרב עצמו לכלב ומשנה גרסתו בהתאמה, בהודעתו במשטרה מסביר כי המדובר בכלב של אמו - ת/2, ש' 24, (דבר שעולה מהמסמך הסרוק בת/1) ואילו בעדותו בבית המשפט משנה גרסתו וטוען שוב ושוב כי המדובר בכלב שלו - "זה כלב שלי. זה כלב מאוד יקר" - ע' 27, ש' 24-27.

מצאתי להעדיף את גרסת המתלון, הנתמכת בסרטוני האבטחה, שעדותו מהימנה והותירה בי רושם חיובי, על גרסת הנאשם בכל נקודות המחלוקת שמניתי לעיל.

מצאתי לדחות את גרסת הנאשם גם באשר למטרה אליה נכנס לבית האבות. אני קובע כי לאור מכלול הראיות שהוצגו בפני, לרבות הסתירות שבגרסתו והנסיבות שמניתי, כגון - מוצ"ש בערב, דלתות סגורות, הגעה ללא תאום, כשהנאשם חבוש בכובע גרב ולפיו מסכה, מסתובב שעתים עולה ויורד בבנין של 12 קומות - התביעה הוכיחה שמטרת הכניסה לבית האבות הסגור היתה לעבור עבירה או למצער "להקניט" במובנו הרחב של ביטוי זה כפי שהתפרש בפסיקה.

"לעבור עבירה, משמע - עבירה כלשהי". ראו ע"פ 81/58 בתריס נ' היועמ"ש, פ"ד יב 677 -

י. קדמי, על הדין בפלילים - חוק העונשין - חלק שני (2013), ע' 1183.

17. אשר למחלוקת שנטשה בין ההגנה לתביעה לעניין המענה לכתב האישום (19.11.23), שניתן מפי הסנגורית וטענתה כי יתכן ולא די"קה "במילה ההתקשות הזאת היא מיותרת. ניתן כמובן להתייחס לחקירתו במטרה וכך ראוי וכך רצוי ולדבריו פה" - ע' 40, ש' 34-35 - מצאתי לדחות את טענת ההגנה.

סעיף 152(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב - 1982 קובע כי תשובת הנאשם לאישום "יכול שתיעשה ע"י סנגורו".

רע"פ 5249/14 עמרם נ' מדינת ישראל (31.7.14): רע"פ 4389/15 עאמר חורי נ' מדינת ישראל (28.6.15): "לפיכך אין ממש בטענת המבקש, לפיה קיים פסול בכך, שמי שהודה בפועל בעובדות כתב האישום היה סנגורו. סעיף זה מתיר לבית המשפט לקבל את תשובתו של סנגורו של הנאשם לאישום נגדו, חלף תגובתו של הנאשם עצמו לכך".

"דין תשובת הסנגור - כדין תשובת הנאשם, והודיה מפי הסנגור - כמוה כהודיה מפי הנאשם" -

י. קדמי "על סדר הדין הפלילי" - חלק שני, הליכים שלאחר כתב האישום, חלק א' (2009) ע' 1363; ע"פ (תל

אביב) 1339/96 ע.א.א חברה קבלנית בע"מ נ' מדינת ישראל (19.3.97).

18. מצאתי לקבוע כי הסתירות והפריכות בגרסת הנאשם, עליהן עמדתי לעיל, מחזקים את ראיות התביעה וגרסתה. גרסתו הכבושה לפיה המתלון תפסו בגרון וגרם לחניקתו, ולאחר מכן גרסתו המתפתחת בדבר "חור בגרון" - משקלה אפסי.

סתירות בעדות הנאשם לרבות סתירות בין התשובה לכתב האישום לבין עדותו בבית המשפט, בהינתן הסתירות המהותיות שמניתי לעיל, מהווים חיזוק לעמדת התביעה ולראיותיה - ראו והשוו ע"פ 4855/16 מוחמד שוויקי נ' מדינת ישראל (11.11.18): ע"פ 3806/16 בלטי נ' מדינת ישראל (23.5.19).

ע"פ 9227/23 פלוני נ' מדינת ישראל (29.12.24):

"הלכה היא עמנו כי שקרי נאשם בחקירתו ובעדותו מחזקים את ראיות התביעה ומוסיפים למשקלן...זאת כאשר מדובר בשקרים מהותיים אשר מתייחסים ללב האירוע ואשר מצביעים על נסיונו של הנאשם להרחיק את עצמו מהעבירות בהן הואשם - שקרים שמוכיחים את תודעת האשמה אצל הנאשם" (פסקה 21).

ע"פ 8606/22 אריאל ורדינאן נ' מדינת ישראל (8.9.24):

"כידוע, ערכה ומשקלה הראיית של גרסה כבושה - מועט" (פסקה 48).

ע"פ 2050/21 סלימאן אלהואשלה נ' מדינת ישראל (16.5.23):

"כידוע, עדות כבושה היא עדות "שהעד המוסר אותה בבית המשפט, כבש אותה בלבו על אף שהיא רלוונטית וברת משקל לעניין, ולא גילה אותה אלא בשלב מאוחר (י.קדמי - על הראיות, חלק ראשון - הדין בראי הפסיקה 2009).

העלאת גרסה כבושה בשלב מאוחר של החקירה או בהליך המשפטי עשויה להצביע על חוסר אמינותה, ועל רצונו של מוסרה 'ליישר קו' עם תזת ההגנה" (פסקה 75).

19. אשר לסוגיה המשפטית אותה העלתה הסנגורית לעניין העבירה של הסגת גבול פלילית -

סעיף 447 (א) לחוק העונשין קובע כהאי לישנא:

העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו מאסר שנתיים:
(1) נכנס לנכס או על פניו.

(2) לאחר שנכנס כדי לנכס נשאר שם שלא כדין.

אין מחלוקת שהנאשם נכנס לנכס (החלופה הראשונה) ואין מחלוקת ששהה בו זמן ניכר (כשעתיים), השאלה האם עשה כן כדי להפחיד את המחזיק, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה.

המדובר בעבירה התנהגותית מסוג מטרה, עם זאת החלופה של כדי לעבור עבירה, אינה מחייבת שאכן בוצעה אותה עבירה.

"לעבור עבירה, משמע - עבירה כלשהי". ראו ע"פ 81/58 בתריס נ' היועמ"ש, פ"ד יב 677 -

י. קדמי, על הדין בפלילים - חוק העונשין - חלק שני (2013), ע' 1183.

כפי שקבעתי בסעיף 16 לעיל, אני דוחה מכל וכל את גרסת הנאשם בכל הנקודות המהותיות שבמחלוקת ובתוך כך דחיתי גם את גרסתו אשר למטרת הכניסה - חיפוש מטפלת.

ודוק הנאשם טען באמצעות ב"כ במענה לכתב האישום שנכנס לבית האבות כדי להוציא את כלבו שנכנס לשם בטעות - ודי לחכימא ברמיזא.

מבחינת היסוד הנפשי הנדרש להוכחת העבירה, על התביעה להוכיח קיומה של כוונה, שכן מדובר בעבירת מטרה התנהגותית: "כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה".

עם זאת בהתאם להלכה הפסוקה די בידיעה ברמה גבוהה של הסתברות כי המטרה תתממש עקב התנהגות הנאשם, ללא צורך בהוכחת חפץ מצדו למטרה האסורה - ראו ע"פ 63/58 עג'מי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יג 421; רע"פ 45/87 יוסף היימן נ' מדינת ישראל (13.11.87); "...כלל הצפיות שמקורו בסעיף 20(ב) לחוק יחול מכוח הדין גם על עבירות מניע ומטרה" - רע"פ 7153/99 אורי אלגד נ' מדינת ישראל (29.8.2001).

לעניין החלופה של כדי להקניטו, נקבע כי המושג 'להקניט' בנוסחו אליבא דחוק העונשין, רחב יותר מהמושג 'להרגיז', שהיה קיים בעבירה זו במסגרת פקודת החוק הפלילי משנת 1936, כך שמושג זה כולל תחושה של אי-נוחות, מורת-רוח, פגיעה בפרטיות - ראו י. קדמי, על הדין בפלילים - חוק העונשין - חלק שני (2013), ע' 1182.

למעלה מהצורך אציין כי התביעה הוכיחה במסגרת פרשתה גם את החלופה של "כדי להקניט" באירוע, ראו דברי המתלונן והתלונה שקיבל מאותה מטפלת של דייר בית האבות, לגבי אי הנוחות/אי הנעימות בכך שהנאשם מסתובב, מחטט, מחפש במנורות התליונות.

למעלה מהדרוש אציין כי לאירוע שלפני מספר שלבים, דהיינו גם לאחר השלב בו הנאשם תקף את המתלונן והטיח בחוזקה בפניו את הכלב ויצא מהמקום, המתלונן יוצא אחריו, הנאשם שב עם אבן בידו, נכנס לבית האבות ומכה במתלונן, כאשר מתפתח מאבק בין השניים והמתלונן מצליח להרחיק את הנאשם מבית האבות ולסגור את הדלת. הנאשם שב לבית האבות ומנסה לפתוח את הדלתות, תוך מאבק עם המתלונן ולבסוף בורח מהמקום.

רוצה לומר גם שלב הביניים בו הנאשם שב לבית האבות ונכנס לתוכו עם האבן במטרה לתקוף את המתלונן, דהיינו לעבור עבירה, הוא עבר עבירה של הסגת גבול פלילית.

20. אשר לסוגיה המשפטית שהעלתה ההגנה לעניין עבירה של התעללות בבעל חיים - סעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), תשנ"ד - 1994 קובע כהאי לישנא: "לא יענה אדם בעל חיים, לא יתאכזר אליו ולא יתעלל בו בדרך כלשהי".

חוק צער בעלי חיים נכנס לספר החוקים בארצנו בשנת 1994.

"חברה נאורה נמדדת לא רק ביחסה לבני אדם אלא גם ביחסה לבעלי החיים" - ה"ח צער בעלי חיים, תשנ"ב - 1992, ה"ח 298.

תכלית החוק להגן על בעלי החיים שלא יעונה להם רע - רע"א 1684/96 עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ, פ"ד נא(3) 832 (להלן: פס"ד "תנו לחיות לחיות").

"חוק צער בעלי חיים הוא הבריה התיכון של ההגנה על בעלי חיים ונקודת המוצא לבחינת השאלה מהי התעללות בבעלי חיים...בעצם חקיקתו של חוק נפרד המיוחד לבעלי חיים, המחוקק הביע במפורש את כוונתו לייחס חשיבות רבה יותר להגנה על בעלי חיים" - גיל יוחננוף "דיני בעלי חיים" נבו (2009).

בית המשפט העליון במסגרת, פס"ד "תנו לחיות לחיות" עמד על הוראת סעיף 2 לחוק צער בעלי חיים ופירש עבירה זו הכוללת 3 יסודות: יסוד עובדתי הכולל שלושה איסורי מסגרת: עינוי, התאכזרות, התעללות. עינוי פירושו "גרימת סבל, כאב וייסורים".

"להתאכזר לאדם או לחיה פירושה להרע להם, לנהוג בהם ברוע לב, לנהוג שלא ברחמים, לנהוג בקשיחות לב". התעללות פירושה: "התנהגות קשה ואכזרית כלפי הזולת, השפלתו של הזולת, עשיית רע לזולת". יסוד נפשי מסוג מודעות של העושה (לרבות מחדל) למעשיו.

יסוד נורמטיבי לעניין תכלית המעשה, האם התכלית משקפת ערך חברתי ראוי "ואם יש שקילות בין הסבל והייסורים שבעל החיים נושא בהם לבין התכלית והאמצעים, האם נתקיים מבחן המידתיות?" - ע' 854-855 לפס"ד.

כב' השופט חשין קבע במסגרת פס"ד: "התעללות היא התעללות גם אם אין היא מסבה 'סבל של ממש'...ולא אסכים לפירוש זה המצמצם לחוק...די אפוא בכאב או בסבל - לאו דווקא בדרגה גבוהה במיוחד - כדי לייצר את היסוד השני המקיים התעללות, התאכזרות או עינוי".

הטחת כלב קטן, מגובה, בעוצמה, בתור חפץ תקיפה בפניו של הזולת, שכתוצאה מעוצמת ההטחה הכלב נפל על הארץ היא מעשה אכזרי, הממלא את דרישת היסוד העובדתי של התאכזרות לבעל חיים אליבא דסעיף 2(א) לחוק צער בעלי חיים.

היסוד העובדתי של התאכזרות התפרש במסגרת פס"ד "תנו לחיות לחיות" כהאי ליסנא: "להתאכזר לאדם או לחיה פירושו להרע להם, לנהוג בהם ברוע לב, לנהוג שלא ברחמים, לנהוג בקשיחות לב".

גם מעשה בודד יכול לדור ולקיים את איסורי המסגרת שבחוק צער בעלי חיים.

ודוק, עסקינן בעבירה התנהגותית, כך שאין צורך להוכיח כי לבעל החיים נגרמה חבלה או פגיעה.

אני קובע כי מעשהו של הנאשם, עת אחז את הכלב הקטן בידו הימנית, בגובה, הטיחו בחוזקה בפניו של המתלונן, כחפץ תקיפה, כאלו היה הכלב כלי פוגעני, ללא חיים או נשמה, ומעוצמת ההטחה נפל הכלב לארץ - עולה כדי עבירה של התעללות בבעל חיים בחלופה של התאכזרות (כמעשה בודד).

הסבל והכאב לכלב הפומרניין הקטן (טוי) מובנים במעשה ופוטנציאל הנזק רב.

אין שום תכלית או מידתיות בקנה מידה אנושי למעשה שכזה. אכזריות לשמה.

לעניין הרשעה בעבירה של התעללות בבעל חיים על בסיס מעשה בודד ראו: רע"פ 2861/24 נופר רום נ' מדינת ישראל (23.6.24):

"... המבקשת מנסה להיבנות מהמבחנים שנקבעו בפסיקה לעניין עבירת התעללות בקטין או חסר ישע, לפי סעיף

368ג לחוק העונשין... בפסיקה נקבע לעניין זה, כי כדי להבחין בין עבירת התקיפה בחוק העונשין, לבין עבירת

ההתעללות הגופנית בקטין או חסר ישע, יש לבחון האם מדובר בסדרה מתמשכת של מעשים או מחדלים, כך ש"הצטברות המעשים (או המחדלים) והתמשכותם על פני זמן, הם שיביאו לדרגת חומרה ולאכזריות, להשפלה ולביזוי

או להטלת אימה שיקימו התעללות".... עם זאת, כבר נקבע כי גם מעשה (או מחדל) חד-פעמי יכול לגבש את יסודות

העבירה, אך "כדי שהפעלת כוח חד-פעמית תיחשב התעללות פיזית, עליה למלא דרישה שתייחד אותה מתקיפה"....

בהקשר אחרון זה אף נקבע, כי בדרך כלל מעשה כאמור יאופיין באכזריות, בהטלת פחד ואימה משמעותיים או

השפלה וביזוי בולטים של הקורבן, או בפוטנציאל פגיעה חמור במיוחד....

יובהר, כי המבחנים שנקבעו בעניין פלוגית, נועדו על מנת להבחין בין עבירת התקיפה לעבירת ההתעללות שבחוק

העונשין. מנגד, חוק צער בעלי חיים לא קבע עבירה נפרדת שעניינה 'תקיפה גרידא' [במאמר מוסגר ומבלי לטעת בכך

מסמרות, יצוין, כי משום כך הובעה בספרות עמדה לפיה: "מבחינת מדיניות, מונח ההתעללות חייב להיות רחב

ממקבילו בחוק העונשין, משום שזו לא התעללות או תקיפה; זו התעללות אוכלוס. אין פה שאלה של דיוק בתווית, אין

פה סקאלה של חומרה. יש פה שאלה של הכל או כלום, צדק או עוול" (להרחבה ראו: אסף הרדוף "התעללות

ראויה? בין צער בעלי חיים לעונג האדם" - דין ודברים י' 141, 192 (2017)).

21. סוף דבר, מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחד לו עלי כתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשפ"ה, 20 פברואר 2025, במעמד הצדדים.